

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 174/2016-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnosti obchodnej spoločnosti ALLIANZ-SLOVENSKÁ POISŤOVŇA, a. s., Dostojevského rad 4, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mgr. Marek BENEDIK, s. r. o., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Marek Benedik, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 64 Er 105/2015 zo 17. septembra 2015, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti ALLIANZ-SLOVENSKÁ POISŤOVŇA, a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 64 Er 105/2015 zo 17. septembra 2015, ktorým nepovolil odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 64 Er 105/2015, p o r u š e n é b o l i .

2. Výrok uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 64 Er 105/2015 zo 17. septembra 2015, ktorým nepovolil odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 64 Er 105/2015, z r u š u j e .

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti ALLIANZ-SLOVENSKÁ POISŤOVŇA, a. s., trovy konania v sume 537,62 € (slovom päťstotridsaťsedem eur a šesťdesiatdva centov) na účet Advokátskej kancelárie Mgr. Marek BENEDIK, s. r. o., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ALLIANZ-SLOVENSKÁ POISŤOVŇA, a. s., Dostojevského rad 4, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mgr. Marek BENEDIK, s. r. o., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Marek Benedik, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 64 Er 105/2015 zo 17. septembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľka bola účastníčkou exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 64 Er 105/2015 v procesnom postavení povinnej. Exekučným titulom je uznesenie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 16 C 169/2013 z 24. septembra 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17. októbra 2014 a vykonateľnosť 4. novembra 2014.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„... po tom, čo mu (sťažovateľke, pozn.) bolo predmetné uznesenie doručené (exekučný titul, pozn.), nadobudol... vedomosť o tom, že Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 4 Tdo 20/2012 dňa 27. 11. 2013 konštatoval, že predošlými rozhodnutiami Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8 T 40/2008 z 11. 10. 2010 a Krajského súdu Košice z 21. 02. 2011 sp. zn. 8 To 84/2010 bol porušený zákon, a to v neprospech obvineného [REDAKOVANÉ] (ako vodiča motorového vozidla, ktorý mal spôsobiť zrážku a tým aj zranenie vodiča motocykla, t. j. oprávneného [REDAKOVANÉ]), pričom v následne prebiehajúcim trestnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že [REDAKOVANÉ] nespôsobil predmetnú dopravnú nehodu, a tým ani nezodpovedá za škodu vzniknutú oprávnenému [REDAKOVANÉ]. Z oboch týchto rozsudkov zrušených Najvyšším súdom SR vychádzal Okresný súd Michalovce v konaní sp. zn. 16 C 169/2013, ktoré bolo ukončené vydaním uznesenia o schválení súdneho zmieru.

Okresný súd v Michalovciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 T 1/2012 rozsudkom zo dňa 18. 03. 2014 obžalovaného [REDAKOVANÉ] oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce pre skutok kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví, ktorého sa mal dopustiť pri dopravnej nehode zo dňa 09. 07. 2007 v obci [REDAKOVANÉ]... Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 09. 2014, nakoľko Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 16. 09. 2014 odmietol odvolanie prokurátora.

Tieto skutočnosti zásadným spôsobom ovplyvňujú základ nároku oprávneného [REDAKOVANÉ], a to z dôvodu neexistencie zákonnej povinnosti iného účastníka dopravnej nehody, resp. jeho poisťovateľa, nahradiť mu škodu.

Preto bol v zmysle ustanovenia § 228 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku zo strany povinného Allianz - Slovenskej poisťovne, a. s., bezodkladne podaný na Okresnom súde Michalovce dňa 30. 10. 2014 návrh na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 16 C 169/2013, pričom konanie o obnove konania sa vedie pod sp. zn. 5 C 192/2014.

V rovnaký deň t. j. 30. 10. 2014 bol zároveň na Okresnom súde Michalovce zo strany povinného Allianz - Slovenskej poisťovne, a. s., podaný aj návrh na odklad vykonateľnosti vyššie uvedeného uznesenia Okresného súdu Michalovce zo dňa 24. 09. 2014.“

Vychádzajúc z týchto zmenených skutkových okolností, podala sťažovateľka 30. marca 2015 námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie a zároveň sa domáhala aj jej odloženia. Okresný súd uznesením sp. zn. 64 Er 105/2015 z 19. júna 2015 vydaným

vyšším súdnym úradníkom námietky sťažovateľky zamietol a odklad exekúcie nepovolil. Proti tomto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že námietky sťažovateľky proti upovedomeniu o začatí exekúcie zamietol a odklad exekúcie nepovolil, „... a to z dôvodu, že nebolo preukázané, že by bola odložená vykonateľnosť exekučného titulu, exekučné konanie prebieha na základe vykonateľného exekučného titulu a v opačnom prípade by súd rozhodnutím o povolení obnovy konania prekročil rámec § 56 ods. 2 ExPor, keďže takýto záver by nutne predbiehal výsledky prebiehajúcich konaní a v podstate by (nepripustne) nahrádzal rozhodnutie súdu“.

Sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že Okresný súd Michalovce uznesením sp. zn. 5 C 192/2014 z 3. augusta 2015 rozhodol o povolení obnovy konania vedeného Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 16 C 169/2013.

Podľa názoru sťažovateľky je napadnuté rozhodnutie okresného súdu „svojvoľné a arbitrárne“, keďže okresný súd „redukoval dôvody na odloženie exekúcie len na dôvod spočívajúci v odložení vykonateľnosti exekučného titulu. V dôsledku toho neskúmal a ani neodôvodňoval svoje rozhodnutie z relevantného hľadiska, a to, že (či) povolenie odkladu exekúcie odôvodňuje aj dodatočné osvedčenie, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť odôvodňujúca zastavenie exekúcie podľa § 57 ExPor (napríklad v dôsledku zrušenia exekučného titulu). Z tohto relevantného dôvodu potom vec neskúmal a ani neodôvodňoval, či sú splnené predpoklady pre odloženie exekúcie alebo nie.“.

Sťažovateľka tiež poukazuje na výsledky súvisiaceho trestného konania, ktoré bolo skončené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom a ktorého skutkové okolnosti „viac ako dostatočne odôvodňovali predpoklad, že exekúcia bude zastavená, pretože vylučovali existenciu zodpovednosti za škodu a povinnosti sťažovateľa plniť“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd BRATISLAVA I uznesením sp. zn. 64 Er 105/2015 zo dňa 17. 09. 2015 porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu, ktoré je garantované čl. 48 ods. 1 (správne má byť čl. 46 ods. 1, pozn.) Ústavy SR a právo sťažovateľa na spravodlivý proces, ktoré je garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Okresného súdu BRATISLAVA I sp. zn. 64 Er 195/2015 zo dňa 17. 09. 2015 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

Ústavný súd pred prijatím sťažnosti na ďalšie konanie vyzval predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k sťažnosti. V stanovisku predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 3821/2015 z 13. januára 2016, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 29. januára 2016, sa predovšetkým uvádza:

„Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť sťažovateľa smeruje proti procesnému postupu sudkyne a rozhodovaniu v exekučnej veci sp. zn. 64 Er/105/2015, je potrebné uviesť, že s poukazom na oprávnenia predsedu súdu vyplývajúce mu z príslušných ustanovení zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení... nie je predseda súdu oprávnený akokoľvek zasahovať do konkrétneho procesného postupu a rozhodovacej činnosti súdu v individuálnej právnej veci. Rovnako nie je oprávnený preskúmať rozhodnutia súdov, tie môže účastník napadnúť len riadnymi prípadne mimoriadnymi opravnými prostriedkami. ... predseda súdu, ako orgán riadenia a správy súdu, nemôže vyjadrovať alebo hodnotiť procesnoprávny postup sudcov v konkrétnych súdnych konaniach; usmerňovať, akým spôsobom majú v tom ktorom konaní postupovať; zaujímať svoj právny názor k veci alebo akýmkoľvek spôsobom ich ovplyvňovať, či už ide o postup v konaní alebo spôsob rozhodovania. Táto skutočnosť napokon vyplýva aj z ustanovenia § 32 ods. 2 zákona o súdoch, v zmysle ktorého riadenie a správa súdov nesmú zasahovať do rozhodovacej činnosti súdov.“

K vyjadreniu predsedníčky okresného súdu bolo pripojené stanovisko zákonnej sudkyne konajúcej vo veci sťažovateľky, súčasťou ktorého bol prehľad úkonov vykonaných v konaní vedenom pod sp. zn. 64 Er 105/2015. Z vyjadrenia zákonnej sudkyne zároveň

vyplýva, že 26. októbra 2015 bolo okresnému súdu vrátené poverenie na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom v súlade s § 60 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, keďže došlo k vymoženiu pohľadávky oprávneného.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 174/2016-27 z 18. februára 2016 ju prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu, aby sa opätovne vyjadrila k sťažnosti a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr. 3171/2016 doručenom ústavnému súdu 4. apríla 2016 uviedla, že sa pridrižiava svojho vyjadrenia z 13. januára 2016, a zároveň ústavnému súdu oznámila, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Dňa 11. mája 2016 vyzval ústavný súd právnu zástupkyňu sťažovateľky, aby sa vyjadrila k vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedníčky okresného súdu a zákonnej sudkyne k sťažnosti na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 25. mája 2016 oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci, a k vyjadreniam predsedníčky okresného súdu a zákonnej sudkyne predovšetkým uviedla:

„Ani jedno zo stanovísk vecne nepopiera a ani nespochybňuje obsah podanej sťažnosti. Inými slovami povedané, odporca nespochybnil, že súd opomenul a nezaoberal sa esenciálnymi hľadiskami a skutočnosťami relevantnými z hľadiska rozhodovania o povolení odkladu exekúcie. A preto sa ani jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. ... vyhovie sťažnosti a zrušenie napadnutého uznesenia je pre sťažovateľa mimoriadne dôležité najmä z hľadiska

uplatňovania prípadnej náhrady škody spôsobenej výkonom verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov... sťažovateľ nedosiahne nápravu vo veci samotným zrušením napadnutého rozhodnutia. Preto a z tohto dôvodu sa sťažovateľ domáha aj primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR vo výške 5.000,- €. Sťažovateľ výšku požadovaného finančného zadosťučinenia za pocit krivdy a nespravodlivosti považuje za primeranú vzhľadom na výšku peňažnej sumy, ktorá bola voči nemu v rámci exekúcie vymožená (cca 28.000,- €).“

Právna zástupkyňa sťažovateľky si podaním doručeným ústavnému súdu 25. mája 2016 zároveň uplatnila úhradu trov konania v sume 537,62 €.

Použitím § 95 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) sťažovateľka súčasne navrhuje „*pripustenie zmeny petitu*“ nasledovne:

„1. Okresný súd BRATISLAVA I uznesením sp. zn. 64 Er 105/2015 zo dňa 17. 09. 2015 porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu, ktoré je garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľa na spravodlivý proces, ktoré je garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Okresného súdu BRATISLAVA I sp. zn. 64 Er 105/2015 zo dňa 17. 09. 2015 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd BRATISLAVA I je povinný zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- €.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania vo výške 537,62 €.“

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré odôvodňuje tým, že napadnuté uznesenie okresného súdu je „svojvoľné a arbitrárne“, keďže okresný súd „redukoval dôvody na odloženie exekúcie len na dôvod spočívajúci v odložení vykonateľnosti exekučného titulu. V dôsledku toho neskúmal a ani neodôvodňoval svoje rozhodnutie z relevantného hľadiska, a to, že (či) povolenie odkladu exekúcie odôvodňuje aj dodatočné osvedčenie, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť odôvodňujúca zastavenie exekúcie podľa § 57 ExPor (napríklad v dôsledku zrušenia exekučného titulu). Z tohto relevantného dôvodu potom vec neskúmal a ani neodôvodňoval, či sú splnené predpoklady pre odloženie exekúcie alebo nie.“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd pri ústavnom prieskume veci sťažovateľky vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli

k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti však vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo, alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda účastníka konania pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

Ústavný súd k tomu ďalej uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu (vrátane rozhodnutia všeobecného súdu v exekučnej veci) musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (v kontexte danej veci v súlade s dohovorom, najmä v súlade s právom na prístup na súd a právom na spravodlivé prejednanie veci). Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že dohovor a k nemu sa vzťahujúca judikatúra predstavujú pre vnútroštátne orgány záväzné výkladové smernice pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (m. m. I. ÚS 49/01, I. ÚS 230/03).

Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci

nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že prípadné porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy (čl. 46 ústavy) a jeho porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru možno posudzovať spoločne, keďže nie sú medzi nimi zásadnejšie odlišnosti (m. m. IV. ÚS 195/07).

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98), ale tiež v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy, ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania alebo ak by rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené.

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne všeobecný súd rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka podala vo veci exekúcie vedenej na Exekútorskom úrade JUDr. Hildegardy Laclavíkovej v Prešove (ďalej len „exekútorský

úrad“) pod sp. zn. Ex 4/15 23. marca 2015 námietky a 2. apríla 2015 návrh na odklad exekúcie. Uznesením sp. zn. 64 Er 105/2015 z 19. júna 2015 okresný súd námietky sťažovateľky zamietol a odklad exekúcie vedenej týmto súdom pod sp. zn. 64 Er 105/2015 nepovolil. Sťažovateľka podala proti označenému rozhodnutiu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom odvolanie 10. júla 2015. V súlade s § 374 ods. 4 druhou vetou OSP, keďže odvolanie smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202 ods. 2 OSP), bolo uznesenie okresného súdu sp. zn. 64 Er 105/2015 z 19. júna 2015 podaním odvolania zrušené a vo veci opätovne rozhodol sudca okresného súdu.

Napadnutým uznesením okresný súd zamietol námietky sťažovateľky proti exekúcii (prvý výrok) a zároveň druhým výrokom odklad exekúcie vedenej okresným súdom pod sp. zn. 64 Er 105/2015 nepovolil.

V relevantnej časti napadnutého uznesenia okresného súdu sa uvádza:

«Súd zo spisu sp. zn. 64 Er 105/2015 zistil, že exekučné konanie prebieha na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodnutie Okresného súdu Michalovce, č. k. 16 C 169/13-77 zo dňa 24. 09. 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 10. 2014 a vykonateľnosť dňa 04. 11. 2014.

Námietky sú procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorých účelom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od vykonania exekúcie.

Nie je v kompetencii súdu v exekučnom konaní posudzovať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu. Všetky argumenty povinného uvádzané v podaných námietkach mali byť predmetom dokazovania v základnom konaní, resp. budú následne predmetom dokazovania v prebiehajúcom konaní o obnove konania. Rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, je právoplatné a vykonateľné, je spôsobilým titulom na vykonávanie exekúcie a exekučný súd je týmto rozhodnutím viazaný.

Zo spisového materiálu súd zistil, že Okresný súd Michalovce uznesením prijatým na pojednávaní dňa 03. 08. 2015 povolil obnovu konania vedeného pod sp. zn. 16 C 169/2013.

Podanie návrhu na obnovu konania proti rozhodnutiu, ktoré je exekučným titulom, nespôsobuje neprípustnosť exekúcie, nakoľko samotným podaním návrhu na obnovu konania neprestáva byť rozhodnutie právoplatné a vykonateľné. Očakávanie povinného, že by mohla byť odložená vykonateľnosť predmetného rozsudku, prípadne že bude tento rozsudok zrušený, nie je skutočnosťou zakladajúcou neprípustnosť exekúcie alebo skutočnosťou zakladajúcou nárok na odloženie exekúcie v zmysle ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku.

Samotné podanie návrhu na obnovu konania proti rozhodnutiu, ktoré je exekučným titulom, nemá za následok stratu právoplatnosti alebo odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Exekučný súd nie je oprávnený posudzovať prípustnosť obnovy konania a teda následne aj odkladu vykonateľnosti exekučného titulu.

Exekučný titul - uznesenie Okresného súdu Michalovce, č. k. 16 C 169/13-77 zo dňa 24. 09. 2014 je naďalej právoplatný a vykonateľný, je spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého možno viesť exekúciu.

Na základe zisteného skutkového stavu súd námietky povinného proti exekúcii zamietol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, nakoľko súdu nebolo preukázané, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo by bránili jeho vymáhateľnosti a nie sú tu ani iné dôvody, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

*Povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje **splnenie** zákonnej podmienky, pre ktorú je možné dôvodne očakávať, že exekúcia bude zastavená. Preukázanie jej splnenia zaťažuje povinného. V tejto súvislosti sa od povinného očakáva, aby preukázal minimálne skutočnosť, že sa začalo konanie, ktoré môže viesť k zastaveniu exekúcie.*

Z výkladu citovaného ustanovenia ako i doterajšej judikatúry súdov vyplýva, že odklad exekúcie je osobitným a svojim charakterom skôr výnimočným inštitútom, ktorým súd priznáva povinnému časovo obmedzené exekučné moratórium v prípade, ak by pokračovanie exekúcie mohlo vzhľadom na tvrdenie povinného, ktorým preukazuje, či dôvody uvádzané povinným dostatočne preukazujú naplnenie zákonnej podmienky „ak

možno očakávať, že exekúcia bude zastavená.“ Dôkazné bremeno preukázať opodstatnenosť tvrdenia pritom zaťažuje povinného a súd nemá povinnosť povinného vyzvať na predloženie dôkazov o jeho tvrdeniach. Zo súdneho spisu súd zistil, že exekučné konanie prebieha na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodnutie Okresného súdu Michalovce, č. k. 16 C 169/13-77 zo dňa 24. 09. 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 10. 2014 a vykonateľnosť dňa 04. 11. 2014. Povinný nepreukázal súdu, že ku dňu rozhodnutia vo veci nebol povolený odklad vykonateľnosti exekučného titulu. Exekučné konanie, preto prebieha dôvodne na základe vykonateľného exekučného titulu. V opačnom prípade by súd rozhodnutím o povolení odkladu exekúcie prekročil rámec ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže takýto záver by nutne predbiehal výsledky prebiehajúcich konaní a v podstate by (nepripustne) nahrádzal rozhodnutie súdu. Rovnako súd nemal preukázané ani iné dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 a 58 Exekučného poriadku, a preto nepovolil odklad exekúcie, a preto súd nepovolil povinnému odklad exekúcie.»

Sťažovateľka svojou argumentáciou spochybňuje napadnuté uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým nepovolil odklad exekúcie. V tejto súvislosti predovšetkým zdôrazňuje, že okresný súd sa vôbec nezaoberal skúmaním podmienok, splnenie ktorých by odôvodňovalo povolenie odkladu exekúcie, a to predovšetkým v nadväznosti na argumentáciu sťažovateľky, že sa začalo konanie, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť odôvodňujúca zastavenie exekúcie v súlade s § 57 Exekučného poriadku.

Sťažovateľka v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 64 Er 105/2015 z 19. júna 2015 vydanom vyšším súdnym úradníkom uviedla, že po vydaní exekučného titulu (uznesenie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 16 C 169/2013 z 24. septembra 2014, ktorým bol schválený súdny zmier, podľa ktorého bola sťažovateľka spoločne s odporcom v 1. rade povinná spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 15 000 € a náhradu trov konania v sume 8 000 € z titulu nároku navrhovateľa na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia) bol vydaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 20/2012 z 27. novembra 2013 (ďalej len „rozsudok z 27. novembra 2013“), ktorým boli zrušený rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 To 84/2010 z 21. februára 2011, ako aj rozsudok Okresného súdu Michalovce

sp. zn. 8 T 40/2008 z 11. októbra 2010 z dôvodu porušenia príslušných ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona v neprospech obvineného, ktorý mal spôsobiť dopravnú nehodu a zodpovedať za škodu vzniknutú navrhovateľovi, a vec bola vrátená Okresnému súdu Michalovce na nové konanie. Rozsudkom najvyššieho súdu z 27. novembra 2013 boli teda zrušené meritórne rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach a Okresného súdu Michalovce, z ktorých Okresný súd Michalovce v konaní sp. zn. 16 C 169/2013, v ktorom bol vydaný exekučný titul, vychádzal. Následne Okresný súd Michalovce rozsudkom sp. zn. 8 T 1/2012 z 18. marca 2014 obvineného spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona oslobodil v súlade s § 285 písm. a) Trestného poriadku. Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 To 64/2014 zo 16. septembra 2014 v súlade s § 319 Trestného poriadku bolo zamietnuté odvolanie prokurátora smerujúce proti rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8 T 1/2012 z 18. marca 2014 (právoplatné 16. septembra 2014).

Vzhľadom na existenciu skutočností ovplyvňujúcich podstatným spôsobom základ nároku oprávneného a v tej súvislosti aj povinnosť sťažovateľky ako poisťovateľa obvineného nahradiť škodu oprávnenému sťažovateľka podala 30. októbra 2014 návrh na povolenie obnovy konania vedeného Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 16 C 169/2013 a návrh na odklad vykonateľnosti exekučného titulu (konanie vo veci návrhu na povolenie obnovy konania je Okresným súdom Michalovce vedené pod sp. zn. 5 C 192/2014).

V odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 64 Er 105/2015 z 19. júna 2015 sťažovateľka zdôraznila aj to, že „... dňa 03. 08. 2015 bude Okresný súd Michalovce o obnove konať... Ak teda prebieha konanie o obnove konania proti exekučnému titulu, je tak naplnený jeden zo zákonných dôvodov k povoleniu odkladu exekúcie súdom, nakoľko možno očakávať, že exekúcia bude zastavená.“.

Zo spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie vyplýva, že sťažovateľka 11. septembra 2015 doručila okresnému súdu podanie, v ktorom mu oznámila, že Okresný

súd Michalovce uznesením sp. zn. 5 C 192/2014 z 3. augusta 2015 povolil obnovu konania vedeného pred Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 16 C 169/2013, a k podaniu priložila citované uznesenie.

V súlade s § 56 ods. 2 Exekučného poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným.

Ústavný súd vo svojej judikatúre už vyslovil právny názor, v zmysle ktorého povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku predpokladá preukázanie takých okolností, z ktorých vyplýva, že možno dôvodne očakávať zastavenie exekúcie v dôsledku splnenia podmienok ustanovených na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Pred povolením odkladu exekúcie by z tohto dôvodu malo byť dostatočne osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Takouto skutočnosťou je vždy rozhodnutie súdu o odklade vykonateľnosti exekučného titulu (I. ÚS 359/09).

V konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu síce k odkladu vykonateľnosti exekučného titulu (uznesenie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 16 C 169/2013 z 24. septembra 2014) nedošlo, sťažovateľka však okresnému súdu predostrela v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 64 Er 105/2015 z 19. júna 2015 skutočnosti, ktoré podstatným spôsobom ovplyvňovali základ nároku oprávneného a v tej súvislosti aj povinnosť sťažovateľky ako poisťovateľa obvineného nahradiť škodu oprávnenému (rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8 T 1/2012 z 18. marca 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 To 64/2014 zo 16. septembra 2014). Okresnému súdu pred vydaním napadnutého uznesenia bola rovnako známa skutočnosť, že Okresný súd Michalovce uznesením sp. zn. 5 C 192/2014 z 3. augusta 2015 povolil obnovu

konania vedeného pred Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 16 C 169/2013, v ktorom bol vydaný exekučný titul, práve na základe už citovaných rozhodnutí Okresného súdu Michalovce a Krajského súdu v Košiciach. V takejto situácii bolo preto kľúčové zodpovedať otázku, či vzhľadom na sťažovateľkou uvádzané skutočnosti boli splnené podmienky, pre ktoré možno očakávať zastavenia výkonu exekúcie na základe exekučného titulu v súlade s § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Skutočnosti, ktoré okresnému súdu predostrela sťažovateľka, tak predstavovali podstatné a právne významné skutočnosti, ktoré pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia okresný súd nevzal do úvahy, čo podľa názoru ústavného súdu zreteľne signalizuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu, resp. jeho príslušná časť je arbitrárna, resp. svojvoľná.

S argumentáciou okresného súdu, podľa ktorej „... by súd rozhodnutím o povolení odkladu exekúcie prekročil rámec ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže takýto záver by nutne predbiehal výsledky prebiehajúcich konaní a v podstate by (nepripustne) nahrádzal rozhodnutie súdu“, sa ústavný súd nemôže stotožniť a naopak, prisvedčuje argumentácii sťažovateľky, podľa ktorej „súd v konaní o povolení odkladu neprejudikuje výsledok konania, predmetom ktorého je zrušenie (zmena) exekučného titulu; jeho rozhodnutie nie je mimo exekučného konania záväzná; súd sa okolnosťami konania zaoberá len v rovine pravdepodobnosti výsledku... rozhodnutie súdu o povolení odkladu výkonu je len dočasné“.

Ústavný súd, posudzujúc obsah zásadnej argumentácie sťažovateľky, ako aj dotknutej časti spisovej dokumentácie vzťahujúcej sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 64 Er 105/2015 a odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu v časti týkajúcej sa výroku, ktorým okresný súd napadnutým uznesením nepovolil odklad exekúcie vedenej týmto súdom pod sp. zn. 64 Er 105/2015, dospel k záveru, že okresný súd týmto výrokom napadnutého uznesenia porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 ústavy, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

V zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd rozhodol, že okresný súd výrokom uznesenia sp. zn. 64 Er 105/2015 zo 17. septembra 2015, ktorým nepovolil odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 64 Er 105/2015, porušil ústavou a dohovorom garantované práva sťažovateľky, zrušil tento výrok napadnutého uznesenia okresného súdu (bod 2 výroku tohto nálezu).

S prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky, ktorá smerovala len proti prvému výroku napadnutého uznesenia, ktorým okresný súd odklad exekúcie nepovolil, ústavný súd o druhom výroku napadnutého uznesenia, ktorým okresný súd námietky sťažovateľky proti exekúcii zamietol, nerozhodoval, t. j. tento (druhý) výrok napadnutého uznesenia nie je týmto nálezom dotknutý.

V zmysle čl. 127 ods. 2 tretej vety ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že exekúcia sa skončila vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekučného konania, na základe čoho 26. októbra 2015 súdna exekútorka JUDr. Hildegarda Laclavíková okresnému súdu vrátila poverenie na vykonanie exekúcie v súlade s § 60 písm. e) Exekučného poriadku.

Keďže exekučné konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 64 Er 105/2015 je skončené vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekučného konania, a s prihliadnutím na zákaz navrátenia do predošlého stavu, ktorý sa uplatňuje v exekučnom konaní v súlade s § 61 Exekučného poriadku, bolo bez právneho dôvodu rozhodnúť o vrátení veci okresnému súdu na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie o odklade exekúcie. Ústavný súd z uvedeného dôvodu sťažnosti v časti, ktorou sa sťažovateľka

domáhala vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie, nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu). V nadväznosti na tento záver ústavný súd konštatuje, že nevyhovenie sťažnosti sťažovateľky v časti, ktorou sa domáhala vrátenia veci na ďalšie konanie, nevyklučuje prípadné uplatňovanie nárokov sťažovateľky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Sťažovateľka do prijatia sťažnosti na ďalšie konanie priznanie primeraného finančného zadost'učinenia neuplatnila. Vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 25. mája 2016 (po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie) sťažovateľka v súlade s § 95 ods. 1 a 2 OSP požadovala „*pripustenie zmeny petitu*“ a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 000 €.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na osobitosť konania pred ústavným súdom, ktorá spočíva v tom, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh (sťažnosť) neodloží alebo neodmietne, prijme ho podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde na ďalšie konanie „*v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu*“. Uvedená skutočnosť vylučuje v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu možnosť navrhovateľa (sťažovateľa) meniť po prijatí sťažnosti návrh na začatie konania (napr. I. ÚS 36/02, I. ÚS 109/02, I. ÚS 196/03). Ústavný súd je preto viazaný predmetom konania, ktorý bol primárne vymedzený v petite sťažnosti a následne v uznesení o jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. IV. ÚS 30/08).

Sťažovateľka sa svojím (pôvodným) návrhom nedomáhala priznania primeraného finančného zadost'učinenia v zmysle § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde v čase do prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd sa preto návrhom sťažovateľky na „*pripustenie zmeny petitu*“, ktorého súčasťou bol návrh týkajúci sa priznania primeraného finančného zadost'učinenia, vzhľadom na viazanosť petitom sťažnosti sťažovateľky podľa § 20 ods. 4

zákona o ústavnom súde (ako aj uznesením o jej prijatí na ďalšie konanie) už v konaní vo veci samej nezaoberal.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom právnu zástupkyňou Advokátskou kanceláriou Mgr. Marek BENEDIK, s. r. o., Rudnayovo námestie 1, Bratislava. Sťažovateľka si prostredníctvom právnej zástupkyne uplatnila nárok na úhradu trov konania, pričom ich celkovú výšku vyčíslila na sumu 537,62 €.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal úhradu za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie doručené ústavnému súdu 25. mája 2016) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 € (za 2 úkony urobené v roku 2015), a z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá bola 858 € (za úkon urobený v roku 2016).

Sťažovateľke priznal za každý úkon vykonaný v roku 2015 sumu 139,83 €, čo predstavuje sumu 279,66 €, a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2015 po 8,39 €. Za vyjadrenie doručené ústavnému súdu 25. mája 2016 priznal ústavný súd sumu 143 € a režijný paušál v sume 8,58 €, čo spolu predstavuje sumu 448,02 €, a po zvýšení o 20 % DPH (právna zástupkyňa sťažovateľky je platcom DPH, pozn.) celkovú sumu 537,62 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016